

A Fővárosi Ítéltábla dr. Vargha András ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt Pest Megyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe) alperes ellen, személyiségi jog megsértése miatt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2013. október 17. napján meghozott, 21.P.23.852/2012/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint fellebbezési költséget, valamint külön felhívásra a Magyar Államnak 613.000 (hatszáztizenháromezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és arra kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 350.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 459.600 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 2. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 71. § (1) és (3) bekezdéseit, 178. § (1) bekezdését, 178/A. § (1) és (4) bekezdéseit, 182. § (1) és (5) bekezdéseit.

A felperesnek, röviddel a tárgyalás berekesztését megelőzően érkezett ideiglenes intézkedés iránti kérelmét, a tárgyalás berekesztése miatt okafogyottnak minősítette.

A felperes levelezésének és magántitkának az alperes általi nyomozás során való megszerzését nem minősítette jogsértőnek annak alapján, hogy az Avtv. és az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (Eht.) is a személyes adatok kezelését érintő korlátozásokat tartalmaz. Megítélése szerint az alperes a hírközlési szolgáltatóktól a felperes adatait a jogszabályoknak megfelelően és az erre vonatkozó tilalom hiányában igényelte és szerezte meg.

A személyes adatok kezelése körében arra következtetett, hogy az alperes által igénybe vett közreműködő személy eljárása szükséges és célszerű volt, köteleességszegésére adat nem merült fel. Az adatok gyűjtésére az alperest jogszabály hatalmazta fel, az adatok helyes értékeléséhez azonban közreműködő igénybevételére volt szükség.

Megállapította, hogy a közreműködő tevékenységéről külön nem kellett jegyzőkönyvet felvenni, figyelemmel arra is, hogy a házkutatási jegyzőkönyv a nyomozati iratok részét képezte. Megállapította továbbá azt is, hogy a perbeli esetben a nyomozás befejezésekor nem volt szükséges az iratismertetés.

Ügyészi vádemelés hiányában történő iratmegsemmisítésre vonatkozó felperesi álláspontot nem osztotta, figyelemmel arra, hogy a nyomozást a magánvádas ügyben a bíróság rendelte el, és a nyomozás eredménnyel járt.

A bizonyítási eljárás alapján arra következtetett, hogy a felperes által hivatkozott adathordozók tartalmának a magánvádló érdekében még a nyomozás során meghallgatott tanú általi kinyomtatásának ténye nem nyert bizonyítást.

A DVD lemez eredete tekintetében úgy foglalt állást, hogy amennyiben egy ilyen adathordozó származása nem tisztázott, illetve nem megfelelően dokumentált, ez nem jelenti egyben megszerzésének jogszerűtlenségét is. Az eljáró büntető bíróság hatáskörébe tartozónak minősítette a bizonyíték megfelelő értékelését, vagy annak a bizonyításból való kirekesztését.

A felperes személyes adatai beszerzését megfelelő célhoz kötöttnek minősítette, mivel a nyomozás során szükséges volt az internetes IP címek és regisztrálóinak neve, címe megismerése, ezért az internetes szolgáltatók megkeresése célszerű és indokolt volt. Nem minősítette indokolatlannak a nyomozás során beazonosított felperesnek a weblap elkészítése körüli időben folytatott telefonforgalma ellenőrzését sem, mivel az rövid időre és a weblap elkészítésének legvalószínűbb időszakára vonatkozott.

A nyomozati cselekmények sikeressége vagy eredménytelensége büntetőjogi és polgári jogi szempontból sem értékelhető a célhoz kötöttség hiányaként.

A házkutatást végző rendőrök tevékenységét sem minősítette jogszerűtlennek, megjegyezve, hogy egy ilyen helyzet nyilvánvaló kellemetlenséget eredményez, ez azonban önmagában a személyiségi jogsérelem bekövetkezéséhez nem elégséges.

Mivel a felperes eredménnyel nem tudta igazolni az alperesi jogosulatlan, illetőleg jogsértő adatkezelést, ezért a személyiségi jogsérelem hiányában sem objektív, sem szubjektív jogkövetkezmények alkalmazásáról nem rendelkezhetett.

A költségek viseléséről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

A felperes kiegészített fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperesnek a kereset szerinti marasztalását kérte.

Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a személyes adatok beszerzése tekintetében nem volt figyelemmel a büntető ügyben eljáró bíróságnak azon megállapítására, amely a Váci Rendőrkapitányság nyomozása során történt IP címekhez tartozó előfizetői adatok lekérését jogszerűtlennek minősítette. Nem vette figyelembe továbbá az alperesi esethez hasonló tényállású ügyben született adatvédelmi biztosi állásfoglalást sem.

Az elsőfokú bíróság téves jogértelmezése vezetett ahhoz, hogy a személyes adatok beszerzése során az elektronikus hírközlési rendszer felhasználásához fűzött követelményt összekeverte a hírközlési rendszer felhasználása útján közzétett tartalom minősítésének kérdésével. Az Eht. vonatkozó szabálya korábban nem tette lehető magánvádas ügyekben az előfizetői adatok beszerzését. Álláspontja szerint

az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Be. szabályait, mivel a perbeli adatkérés magánvádas ügyben nem volt felhasználható adat, ezt törölni kellett volna, ha az már lekérésre került. Megjegyezte, hogy a hírközlési szolgáltató a nyomozó hatóság által közlőtekből megfelelően nem tudott következtetni arra, hogy magánvádas vagy közvádas ügyben folyik-e nyomozás.

Mindezek alapján a nyomozó hatóság nem volt jogosult az előfizetői adatok beszerzésére, mivel azt számára jogszabály nem tette lehetővé. A személyes adatok megismerése és felhasználása a felperes személyhez fűződő jogait sértette, de mindebből következik az is, hogy a személyes adatok kezelése sem felelt meg a jogszabályi előírásoknak.

Az elsőfokú bíróság ... szaktanácsadói működését helytelenül ítélte meg, és tevékenységével kapcsolatosan iratellenes megállapításokat is tett. Nevezett aen a házkutatás eredményéről kifejezetten beszámolt, tényleges tevékenységét pedig eljárási dokumentum nem tartalmazza. ... százados által elmondottak sem nyertek kétséget kizáró bizonyítást. Az általa végzett iratnyomtatás körülményei megfelelően nem ismertek, ezért az adatbiztonság nem lehetett garantált.

Helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az elektronikus levelezést tartalmazó DVD forrása nem volt megállapítható, holott az iratokból egyértelműen következtethető, hogy azt az ... tartalomszolgáltató bocsátotta a nyomozó hatóság rendelkezésére.

Álláspontja szerint az alperesi jogellenes adatkérésen alapuló házkutatás hiányában a felperes munkaviszonya sem került volna megszüntetése. A munkaviszonyának megszüntetésére a jogsértő adatbeszerzés ismeretében foganatosított házkutatás napján került sor. Ilyen körülmények között pedig az általa állított oksági összefüggés egyértelműen fennáll.

Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a megfelelő tájékoztatást a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, ez pedig az eljárási szabályok lényeges megsértésének minősül.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Kifejtette, hogy a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének tényállás megállapítási elemeit olyan szempontok alapján kifogásolta, melyeknek nincs jelentősége az ügy elbírálása szempontjából. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperesi fellebbezés a felperesnek a per során előadott nyilatkozatainak megismétlését jelentette úgy, hogy újabb érveket nem hozott fel saját álláspontja alátámasztására.

Megítélése szerint a büntetőeljárásban a büntető bíróság által hozott végzés megállapításai nem kötik a polgári ügyben eljáró bíróságokat, ezért nem lehet figyelembe venni azt, hogy a felperes által hivatkozott bizonyítékot a büntető bíróság a bizonyítás köréből kirekesztette. Az ombudsmani állásfoglalás kötelező erővel nem bír, és az adott esetben is csak ajánlást jelentett az érintett részére.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az Eht. vonatkozó rendelkezéseit, mivel az nem tartalmaz olyan kitétel, mely szerint az elektronikus hírközlési rendszer jogsértő vagy jogosulatlan felhasználása kizárólag ún. hekkeléssel vagy hasonló visszaéléssel valósulhatna meg. Álláspontja szerint a jogsértő és jogosulatlan felhasználás tilalma egyaránt vonatkozik a technikai-informatikai és a tartalmi kérdésekre is.

Előadta, hogy a felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének. A bíróság ilyen jellegű kötelezettsége nem jelentheti az összes, a felperes érdekében álló lehetséges bizonyíték felmérését és azok ismertetését, mert nem konkrét tanácsokat és perstratégiát kell adnia a feleknek, hanem csak a per eldöntése szempontjából lényeges és bizonyítandó kérdésekről kell tájékoztatnia. A felperest nem akadályozta semmi abban, hogy a belátása szerint terjeszthessen elő bizonyítási indítványokat, illetve hogy a tanúkat az általa szükségesnek

ítélt terjedelemben kérdezze ki.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletben kifejtett érdemi álláspontjával, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság elsősorban arra mutat rá, hogy a polgári perben a felperes keresetével összefüggésben nem járhat el nyomozás felügyeleti jogkörrel, ezzel kapcsolatos megállapításokat nem tehet, mivel a nyomozás felügyeletére mind a korábban hatályos, az ügyészségről szóló 1972. évi V. törvény 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján és a 7. § (2) bekezdése szerint, illetve a jelenleg hatályos ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján és a 17. § (3) bekezdése szerint, az ügyészség kizárólagosan jogosult.

Ügyszintén nem foglalhat állást a polgári bíróság - figyelemmel a felperes által előterjesztett kereseti kérelemben foglaltakra is - a nyomozás célszerűségét érintő kérdésekben, továbbá egyes nyomozati cselekményeknek és személyek igénybevételeinek, Be.-ben foglalt előírások szerinti megfeleléséről.

A jelen perben a bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az alperes a nyomozás során az adatkezelés jogszabályi előírásait betartotta-e, és tevékenysége a felperesi személyiségi jogokat sértette-e.

Az alperesi magatartás megítélése során a következő jogszabályokra kellett figyelemmel lenni.

Az Avtv. 2. § 1. pontja alapján személyes adat: bármely meghatározott (azonosított vagy azonosítható) természetes személlyel (a továbbiakban: érintett) kapcsolatba hozható adat, az adatból levonható, az érintettre vonatkozó következtetés. A személyes adat az adatközlés során mindaddig megőrzi e minőségét, amíg kapcsolata az érintettel helyreállítható. A személy különösen akkor tekinthető azonosíthatónak, ha őt - közvetlenül vagy közvetve - név, azonosító jel, illetőleg egy vagy több, fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságra jellemző tényező alapján azonosítani lehet.

Az Avtv. 2. § 3. pontja szerint bűnügyi személyes adat: a büntetőeljárás során vagy azt megelőzően a bűncselekménnyel, vagy a büntetőeljárással összefüggésben, a büntetőeljárás lefolytatására, illetőleg a bűncselekmények felderítésére jogosult szerveknél, továbbá a büntetés-végrehajtás szervezeténél keletkezett, az érintettel kapcsolatba hozható, valamint a büntetett előéletre vonatkozó személyes adat.

Az Avtv. 3. § (1) bekezdésének a) és b) pontja szerint személyes adat akkor kezelhető, ha ahhoz az érintett hozzájárul, vagy azt a törvény, vagy - törvény felhatalmazása alapján az abban meghatározott körben - a helyi önkormányzat rendelete elrendeli.

A Rendőrség részére a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXVI. törvény ad felhatalmazást adatkezelésre.

E jogszabály 76. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Rendőrség a törvényben szabályozott bűnmegelőzési, bűnüldözési, valamint államigazgatási és rendészeti feladatainak ellátásához - központi, területi és helyi szinten - a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak, a büntetőeljárás alá vontak, a sértettek és egyéb közreműködők, az államigazgatási eljárásban ügyfelek, valamint egyéb érintettek személyes adatait, illetőleg más adatokat kezeli.

A per eldöntése szempontjából alapvető kérdés volt az, hogy az alperes a nyomozása során jogszerűen jutott-e a hírközlési szolgáltatóktól beszerzett felperesi személyes adatokhoz. Ezt megelőzően azonban azt kellett vizsgálni, hogy az alperes jogosult volt-e egyáltalán a hírközlési szolgáltató megkeresésére az adatok beszerzése végett. Az Eht. a felperes által sérelmezett alperesi magatartás idején hatályos 157. § (6) bekezdésének c) pontja alapján a (2) bekezdés szerinti adatok közül azok, amelyek az adatkezelés céljához szükségesek, átadhatók a nemzetbiztonság, a honvédelem és a közbiztonság védelme, a közbiztonság bűncselekmények, valamint az elektronikus hírközlési rendszer jogosulatlan, vagy jogsértő felhasználásának üldözése céljából az arra hatáskörrel rendelkező nemzetbiztonsági szerveknek, nyomozó hatóságoknak, az ügyésznek, valamint a bíróságnak.

A másodfokú bíróság nem ítélte irányadónak és fenntartások nélkül alkalmazhatónak a felperes által is hivatkozott, 1719/K/2006-3. számú adatvédelmi biztosi állásfoglalásban foglaltakat, mivel az teljes körű jogszabály értelmezést nem tartalmazott, holott a vizsgált jogszabályhely több, részben összefüggő kitételt is magában foglal. Ugyanez vonatkozik a büntető ügyben eljáró bíróság álláspontjára is.

Az Eht. 157. §-val kapcsolatos jogszabályi indokolás sem korábban, sem később hatályos rendelkezésénél nem ad magyarázatot a közbiztonság bűncselekmények kiemelésére, majd a törvényi tényállásból való mellőzésre sem.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a jogszabálysöveget alapvetően célszerűségi és nyelvtani elvek alapján kellett értelmezni.

Az ilyen alapú értelmezés szerint a jogalkotó a közbiztonság üldözendő bűncselekmények esetében függetlenül attól, hogy maga a bűncselekmény a hírközlési rendszer felhasználásával történt-e, a személyes adatok meghatározott körét átadhatónak minősíti. Nyilvánvalóan nyomós közérdek fűződik ahhoz, hogy a közbiztonság üldözendő bűncselekmények felderítése megfelelő gyorsasággal és körültekintéssel megtörténjék, és ennek során a hírközlési rendszerrel végzett tevékenységek (pl. feltételezett elkövetők kommunikációja) is értékelhetők legyenek a nyomozó hatóság számára.

Ezzel szemben léteznek azok a cselekmények, amelyek kifejezetten a hírközlési rendszer felhasználásával történhetnek, ezeket pedig a jogalkotó a jogosulatlan, illetve a jogsértő felhasználás szerinti magatartások meghatározásával csoportosította. Ezek a cselekmények ugyanúgy lehetnek a büntető jog által fenyegetettek, mint ahogyan olyanok is, amelyek büntetőjogi következményekkel nem járhatnak. Az elektronikus hírközlési rendszer jogosulatlan vagy jogsértő felhasználása tekintetében a jogalkotó már nem tesz különbséget közbiztonság, illetve magánindítványra üldözendő bűncselekmények között, ezért szükségtelen ezek bűncselekményi minősítését feltüntetni, mivel a jogalkotó a hírközlési rendszer jogosulatlan vagy jogsértő felhasználását (az információs társadalom korábbi fejlettségi szintjén is) olyan érdeksérelemnek minősítette, amelynek üldözése céljából a jogszabály által meghatározott adatok átadhatók. A jogsértő felhasználások súlyuk és eredményük szerint is számosak lehetnek. A jogalkotó nyilvánvalóan azért választott ilyen meghatározást, mert a hírközlési hálózat felhasználásával végrehajtható cselekmények a technológia és az ismeretek fejlődésével rohamosan bővülnek, és ezeket a jogalkotó egzakt tényállások alkalmazásával csak követni tudja, holott közérdek az ilyen cselekmények visszaszorítása.

A fentiek alapján meghatározható a közbiztonság és a magánindítványra üldözendő bűncselekmények tekintetében az is, hogy mely bűncselekmények esetében kizárt a nyomozóhatóság számára az adatok átadása. Ezek azok a magánindítványra büntetendő cselekmények, melyek elkövetésénél az elektronikus hírközlési rendszer felhasználása egyáltalában nem játszik szerepet.

A másodfokú bíróság által alkalmazott jogértelmezés nem mond ellent az Eht. későbbi hatályba lépett 157. § (10) bekezdésében megfogalmazottaknak sem.

A felperessel szemben folyt büntetőeljárás során a felperesi magatartás minősítése éppen azt jelentette, hogy a felperes az elektronikus hírközlési rendszer jogsértő felhasználásával követte el a cselekményt. Az alperesi nyomozati szerv azt igyekezett igazolni eljárása során, hogy a felperes jogsértő tartalmat helyezett el a világhálón. Ez a magatartás nyilvánvalóan megegyezik az elektronikus hírközlési rendszer jogsértő felhasználásának törvényben meghatározott feltételével.

Ebből következően a nyomozó hatóság az IP címek ismeretében jogosult volt a szolgáltatók megkeresésére, majd a felperes személyes adatainak birtokában ezek kezelésére is, figyelemmel az Avtv. 3. § (1) bekezdésének b) pontjában és az Rtv. 76. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Az alperes a jogszabályi rendelkezések alapján a felperesnek mind az e-mail forgalmazás eredményeként, mind a telefonszolgáltatás igénybevételével kapcsolatosan keletkezett adatainak megismerésére is jogosult volt, figyelemmel az elektronikus hírközlési rendszer technológiától független voltára (lásd: Eht. preambuluma, 2. § a) pontja). A jogszabály ugyanis nem tesz különbséget a szerint, hogy a hírközlési rendszer jogsértő felhasználása során, az igénybevétel milyen célból és módon történt.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az alperes által folytatott nyomozásban keletkezett, illetőleg felhasznált, felperest érintő adatok összességükben bűnügyi személyes adatnak minősülnek az Avtv. 2. § 3. pontjában foglaltak alapján.

Az alperesi nyomozati szerv a felperes személyes adatait kifejezetten a nyomozás lefolytatásának érdekében szerezte be és kezelte a továbbiakban, ezért az adatkezelés célhoz kötöttsége [Avtv. 5. § (1)-(2), (4)-(5) bekezdései] az eljárás folyamán mindvégig fennállt. Ennek hiánya alappal nem volt kifogásolható a felperes részéről.

Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy az alperesnek a Be. 178/A. § (4) bekezdése alapján törlési kötelezettsége volt a személyes adatok tekintetében. Magánvádas ügyben a vádat fő szabály szerint, a Be. 28. § (7) bekezdése alapján, nem az ügyész képviseli, azt csak a Be. 496. §-ban foglaltak szerint veheti át. A perbeli esetben, a felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárásban a vádképviselőt ügyész általi átvételére nem került sor, ezért nyilvánvalóan ebben az esetben, a hivatkozott Be. 178/A. (4) bekezdésében foglalt, az ügyész vádemelésének hiányával kapcsolatos szabály nem alkalmazható.

Jelen esetben bírósági szakig eljutott a büntetőeljárás, ezért az adatok törlésének bizonyosan nem volt helye. A felperes által hivatkozott szabály arra az esetre irányadó, ha a jogszabályban meghatározott szervektől a nyomozás során a gyanúsítotttól adatokat szereznek be, de a későbbiekben az ügyész úgy dönt, hogy a megszerzett bizonyítékok a vád alátámasztására nem elégségesek, és ennek eredményeként nem emel vádat.

A Be. 182. § (1)-(5) bekezdései rendelkeznek a szaktanácsadó közreműködéséről a büntetőeljárásban. A Be. kommentárja szerint a szaktanácsadó feladata az, hogy a különleges ismerettel nem rendelkező nyomozó hatóság munkáját segítse, de ennek során szakvéleményt nem adhat, szükség esetén azonban tanúként meghallgatható. A tanácsadó nyomozás során való igénybevétele tekintetében a nyomozó hatóságnak határozatot hoznia nem kell. A kommentár a 182. § (5) bekezdésével összefüggésben megjegyzi azt is, hogy szaktanácsadó igénybevétele esetén részletesebb tartalmú jegyzőkönyv készítése indokolt.

Visszaautal a másodfokú bíróság a nyomozás felügyeleti jogkörrel és a nyomozati cselekményekkel kapcsolatosan kifejtettakra. A polgári ügyben eljáró bíróság nem

minősítheti a felperes által kifogásolt ... szaktanácsadókénti alkalmazását, illetve az igénybevételeivel kapcsolatban keletkezett iratok tartalmát, vagy ezek hiányát. Felperesnek azon hivatkozása, mely szerint ... útján jutottak személyes adatai, illetőleg bűnügyi személyes adatai harmadik személyekhez, az alperessel szemben nem érvényesíthető igény. ... azonban a szaktanácsadói tevékenységének körében jogosult volt a szükségképpen a tudomására jutott felperesi személyes adatok kezelésére, mivel erre az Avtv. 3. § (1) bekezdésének b) pontjával összhangban törvény (a Be.) hatalmazta fel. Arra nézve nem merült fel adat, hogy ... az alperes útján a szaktanácsadói tevékenységen túlmutatóan megismert felperesi személyes, vagy bűnügyi személyes adatok birtokába jutott.

Arra sem merült fel konkrét bizonyíték, hogy ... százados iratnyomtatása eredményeként törvényben meghatározott jogosulti körön túlmenő személyek jutottak a felperes személyes és bűnügyi személyes adataihoz.

Mindezek alapján az alperes adatkezelése megfelelt a jogszabályi előírásoknak, és a felperes személyes adatok védelmével kapcsolatos alapjoga nem sérült, ebből következően pedig nem sérültek a felperes személyiségi jogai sem. Az elsőfokú bíróság helyesen döntött a felperesi kereset teljes elutasításáról.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni az alperes másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselőt a Pp. 67. § (2) bekezdése, és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján megillető munkadíj.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2014. december 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő